

PREDIKAN PÅ SEPTUAGESIMA DEN 26/1 1975

I DJURSHOLMS KAPELL.

TEXT JER 9:23-24.

PSALMER: 297:1, 299:5-8, 298:1-4, 296:5-6.

(En kortare inledning överstruken)

En amerikansk TV-man, som var specialist på att intervju folk och "locka ut" det innersta i en människa, han talar med, han brukade använda en standard-fråga: "Vad är det som håller dig igång?" Vi blir alla trötta, modlösa, "nere", liksom tomma - då finns det en sak som kan få oss att hugga i på nytt, som rör vid vår innersta punkt, "trycker på knappen"! Vi startar igen. Vad är det?. Det är detta texten syftar på när det talas om att "berömma sig", ha sin "ära" i något

Vi skrattar när vi möter någon som skryter med att han är 1.90 lång eller har vita tänder men vi blir mer respektfulla när någon kan berömma sig av att vara "främst i sin vetenskap" eller "tillhöra ett parti som går framåt" - samtidigt är vi, bakom ryggen på dessa människor, lite hånfulla mot dem, sådana "etablerade" personer, dessa som alltid "flyter ovanpå". Förfaket i vårt tonfall är inte helt obefogat. Varje människa som har makt över andra, blir (mer eller mindre) korrumperad av makten. Om vi har träffat någon som för ögat ter sig som en "låg person" (= en maktlös) och vi kommer honom närmare och han VÄXER för oss och blir större, då sammanhänger tillväxten av vördnad ofta med detta fenomen: här är en människa med lite makt, hon är av betydelse för några stycken - men alla dessa som hon på minsta sätt har makt över, dem älskar hon, dem lever hon för (så att) hennes "ära" är att dessa som hon älskar får liv, får svängrum. När vi möter en sådan, för andra levande person, då möter vi Storhet (bakom ryggen på henne talar vi fortfarande respektfullt om henne!). En sådan person behöver aldrig skryta; hennes livsinnehåll ligger utanför henne själv (det kan t.o.m. vara roligt för henne att ha fel, ifall någon som hon älskar, har rätt!). När man älskar är det ibland riktigt festligt att ha fel i en sak!

Detta är ett allmänmänskligt fenomen, vi känner alla igen det, tror jag.

Nu fortsätter vi i fantasin föreställa oss en sådan person, som har sin lust i att ge andra "ära". Med denna person går det nu så, tänker vi oss, att hela omgivningen sviker honom. Ledande myndigheter i hans folk fördömer honom, hans närmaste vän bestrider att han överhuvud taget känner till honom - "jag vet inte vem det är!" - och så går det vidare utför, han blir avklädd, naken, slagen, spottad i ansiktet - så att han till slut är fullständigt ärelös, och så att han får ner i botten "fel" i allting och blir avrättad på en simpel avrätningsplats - och Han fortsätter, oböjligt, att ge andra "ära", att ropa ut om sina egna bödlar - "de här är oskyldiga, de vet inte vad de gör! de är bara manipulerade! i grunden är dessa bödlar rena!" - han vänder sig till de andra, förbrytarna, som samtidigt avrättas, fortsätter att "ge ära" också åt det hållit -

ja, om vi i fantasin skulle kunna föreställa oss detta, då skulle vi också kunna förstå att denna mänskliga "utan egen ära" besitter en storhet som är unik i historien och att denna mänskliga också "får ära", får denna egendomliga RESPEKT, som gör att alla mänskor som kommer honom nära, tror på Honom och på Honom allena, i evighet, så länge världen står.

Nu har vi i "fantasin" försökt föreställa oss en sådan person. Det är om honom evangeliet handlar när det påstår, att Han har existerat och blivit korsfäst. Jag tror personligen att en sådan person inte kan behållas av döden, jag tror att han har uppstått och att han lever, nu, den enda som egentligen "finns". Men även den, som inte tror så, har givetvis mött det allmänmänskliga fenomen, som vi nu talar om. Vad vi här har sagt om "att berömma sig", om "ära" o.s.v., det är alltsammans väsentliga stycken i läran om Rätafördiggörelse av tro allena, utan "gärningar" - och vi ska försöka att närma oss den saken ytterligare.

Poängen är just denna: Gud, Livets källa, Skaparen, ger gratis Ära (= Rätafördighet, Respektabilitet) åt den som icke söker sin egen ära, icke bygger upp gärningar som ska respekteras och hedras utan bara förlitar sig på Gud (= tar emot livet och ger bort livet åt andra i stället för att hålla på med sig själv). Detta är Rätafördiggörelse av Tro utan Förtjänst, utan "gärningar".

Och det är en "grundtrygghet" i detta, en trygghet som var och en av oss i det här svenska samhället skulle behöva idag, ja - just idag, i prestations-Sverige, i konkurrens-Sverige, detta samhälle där man alltid jämför sig med andra, på basis av något som man själv har åstadkommit och som man "berömmer sig" av.

Per Gunnar Evander har i sin bok "Berättelsen om Josef" (för 7 år sen) berättat om två människoöden, valsverksarbetaren Josef Blomberg (som lever i vår tid) och den s.k. Yngsjömördaren, som satt 23 år på Långholmen och därefter levde i sin hembygd flera år och levnärde sig på ett hantverk (till han dog 1918). Blomberg var en duktig arbetare som aldrig blev förklarat "skyldig" till något felaktigt handlande men som blev sömlös och friställd - därefter helt oförmögen att leva ett verkligt liv. Per Nilsson, mördaren, blev förklarat skyldig, straffad (långvarigt) och levde själsligt intakt, "hel" och livsduglig de år han levde kvar (han dog i lungtuberkulos). Enligt sina efterlämnade papper levde han dagligen på "syndernas förlåtelse", som han själv uttryckte saken. Man kan tycka att det var inte mycket "ära" Per Nilsson fick. Men det var nog. Hans integritet var oskadad. Valsverksarbetaren däremot hade sin "ära" i detta mycket kvalificerade arbete - och det fanns ingenting som kunde "hålla honom igång" när denna "ära" (gärningarnas ära, prestationernas ära) togs ifrån honom!

Nu föreställer man sig kanske att den som är "låg" och utan egen ära ingår i en speciell grupp av socialt låga (särskilt i vår tid, då man talar om "klasser" och "socialgrupper", tänker man gärna i dylika banor). Men så är det inte. Varje mänskliga är på någon punkt "låg" eller "svag", alla har vi ömma och såriga fläckar i oss (som vi döljer). Det är detta såriga och onda som vi ska ta med oss in i gudstjänsten: gudstjänst och bönen är till för detta! Ofta gör vi tvärtom, vi snyggjar liksom till oss i kyrkan och vi nämner direkt olika prestationer som "vi

kristna" har åstadkommit. Vi är så lomhördas att vi inte hör hur Gud i himmelen till en sådan kyrka säger: "Jag avskyr dig, jag finner icke behag i dig. Beröm dig icke själv utan kom till mig, i gudstjänsten, med dina sår, så skall jag läka dig!" Den "ära", som Gud i en sådan läkningsprocess skänker åt en mänsklig, den gör henne också stark i världen (såsom Yngsjömördaren mot alla odds blev stark).

Det finns ett ställe hos Luther, där han talar om skillnaden mellan honom och Melanchthon. Filiph Melanchthon - "Philippos" - Var Tysklands finaste humanist, kunnig i filosofin och språken; det var en stor vinst för reformationen att få värvat honom till Wittenberg såsom professor. Hade Melanchthon levat i Sverige på 1900-talet, hade han förmodligen blivit medlem av Svenska Akademien; Luther hade nog aldrig blivit invald.

"Det är egendomligt med Philippus (=Melanchthon)", säger Luther, "han är aldrig rädd för att bli förkastad av Gud i yttersta domen. Det är min ångest, och jag har bara en tillflykt, evangeliet om rättfärdiggörelse av tro allena, utan alla gärningar!" Men sen fortsätter han: "När Melanchthon ska stå till svars inför riksdagen, träffa kungar, möta kejsaren - då är han orolig. För såna saker är jag aldrig rädd!"

Det finns en avundsvärd frimodighet, en barnslig frimodighet, som vilar på att min Åra är tillvaratagen av en Annan, en som är mycket starkare än jag, herren över himmel och jord - och därför kan min Åra inte skadas av mina misslyckanden, inte av någonting som går snett för mig. Det är att vila, vila mitt i allt som vimlar omkring en.

Hauquin Spegel, som levde på Karl XII:s tid och fick smaka både segrar och skam, han har den barnsligt frimodiga tonen när han sjunger, sjunger med oväntade ordkombinationer, vi ska snart sjunga den psalmen:

Du är min sol i köld,
i strid är du min sköld
Min tro kan du upptända,
allt ont ifrån mig vända
 mig Nåd och Åra giva
 och låta salig bliva. (Sv:Ps. 207:11)

Nu tystnar vi och beder. Med Olaus Petri, en gång dödsdömd (på tillskyndan av Gustaf Vasa, vars domar inte var att leka med) - mildrat till höga böter som betalandes av Stockholms satd. Alltså: Olov Pettersson från Örebro leder oss i bön och var och en av oss tänker på sitt sår: Gud, det är inte min egen djärvhet som gör att jag nu kommer till dig. Utan jag kommer på ditt klara bud och på din befallning. Genom Jesus Kristus har du tillsagt mig att bedja och lovat att åt den som beder skall varda givet. På detta ditt ord litar jag. På ditt eget löfte åberopar jag mig. Du vet bäst vilken nöd som tränger mig mot väggen eller som ligger på lur vid dörren. Jag kan icke övervinna den om du inte ger mig kraft därtill. Se inte på min ovärdighet utan gör vad du har lovat i ditt ord. Amen.

~~(1)~~

Djurholmen 26/1-75. fer. 9:22-24.
Ps. 297:1 298:7-8

Fr. o. lördag. J. sätter in Djurholmen
stora, sätter i huv. sitt red och lyder ditt
när din minnas. Åter.

Tidens själva till oss, Järvsö! Åter.
Sveriges språk lärjungar sätta ihop
denna bibliska referensring om "berömmelser".
Vi finner citat under testet i NT, Bladhus Pan-
lens, s. ofte redogör för, van han hem "berömmel-
sas i" av. Om detta är språkligt svarar jag -
det visar vi hem en viss insinuation
siglar (anden), tröllas här, "Ära" . Det
säger min ära i mig" - varför kan man
sägta att det är berömer för "ära"?

För unanlikank TV-menigheten
list före och intenjörer och "lockar ut" det innehav-
sta, den verkligheten folket, den trotskodominium
som är standord-första: "Vad är det s. häller du s. gäng
Vi blir alla döda, "Vere", "Euron" och
de finns det en sak där han pratar att kriggja
i docking! Djävul vid vänster! Vänta!

~~(2)~~

Djurholmen 26/1-75. fer. 9:22-24.
Ps. 297:1 298:7-8

J. sätter in Djurholmen
stora, sätter i huv. sitt red och lyder ditt
när din minnas. Åter.

"Att berömma sig".
Tidens själva till oss, Järvsö! Åter.
Sveriges språk lärjungar sätta ihop
denna bibliska referensring om "berömmelser".
Vi finner citat under testet i NT, Bladhus Pan-
lens, s. ofte redogör för, van han hem "berömmel-
sas i" av. Om detta är språklig "berömmelse" (=en maktfull) och han
är en viktig trofille än inte heller obespråkat. Varje
medlem som har
attityd över andra, blir (men eller minne) medlemmen
medan han tröllas. Om vi kan trölla hon s. förtjänat
berömmelse. Men sätter hon "berömmelse" i
hennes nära omgivning, då kommer hon att bli
större, då sannolikheten till välvärde är världen ofta med
detta konsekvens. Den är en medlem med lite makt, fram
för den viktigaste, vilket tycker om att hon är
minst ett stor makt och den demokratiskhet hon
är en medlem för, (s. att) hemmabönderna
är medlemmar för hennes trofille s. men också för hennes
medlemmar för hennes trofille.

Men i Sverige (Globen dessen
värde person, den viktigaste i landet
för hennes trofille s. politiske representant om hon
är i den person beliver aldrig kryss).

(5)

Provinser är i särst delmara:
Gud, Lärds hälte, Skaparen, gen
Fra (= Rättfärdighet, Regnabiliti-
litet) är den s. icke söndr i sin ögon
tisca, icke ägger upp garningen
i mta respektabelas o. bedräkt utan
bara fiskelar sij fö: Guds (= tan
emot livet och den lycke ~~sint~~ att
andna i st. f. o. källa m: vad) sij
spåls). Detta är Rättfärdigheten or
utan fridgjäst, utan "går nign"-
Och det är en "grenung-
Droffelot"; detta, en droffel som
var en en en; det här trevika
samhälle ställer behöva iorg. Ja —
iari illes, i prestahus-Sverige, kon-
turerus — Sveriges, detta samhälle där
man alltid juenfi, ijs medse andra,
m: has; is al next i. men jölu bor
ästa dödsmxit o. j. men "berinneren
sig" av.

(6)

Der Gunnar Brander bor i sin luth.
"Gratia" ("Berättelsen om prof" (fin ~~fin~~ är den ber-
hållt an 2 muktoröden, valverkarswe-
tarer prof Blomberg (s. lecer i un lid)
och den s. p. Yngott i värmlarden, J.
HT 23 är pr. förfärg hollmen ee
den ofter lende i sin hembygd fler
ö i och lämne sij pr. ett brevet-
werk (tills han dog 1918). Blomberg
var en delhålls arbetare s. döri, men
fridherr o. "medis" till vitt felaktigt
frimurande men som blev förrädd och
gen att leva ett vekligt t.s. Per
H. Nor, Nördlaren, leev för sko-
nes Myrös, Nördlens (lämparwip) och
dente försiktigt intelit "helt"
och livnade lis de an han levde haren
(kan dog i fin stolbordes), tillsit sine
afterlämnande myrnen levere han dafli-
ver pr. "syndermanns pr. idélege", som han
själv uttryckte saken. Men than

②

tydler att det var iute nog: -
leef" är "Den Nischen fick. Men det är så som vi ordnar att vi inte här
var nog. Hans intepretat av okedal. Val-
värdeboden därvarför berät sin "är" ;
detta vikt världen särde arbetet — och
det funns ingenting som kunde" hålla
hunden ifrågå" när denne ärva (går-
nispersonas ärva, prestekonemas ärva)
Bort ifrån honom.

Nu försöker man sis
kunskap att den s. o. "lös" och utan
egen ärva i en ~~stora~~ ^{med} grupp
av socialt lästa, (särskt i utvär-
vande om "klarver" var "socialmappor",
som talar om ~~ärva~~ ^{ärva} ~~gåvan~~ ^{gåvan}). Men så är det inte. Van-
tänker man gärna — "je mårda är po" négon punkt "lös" eller
"lös" eller hem i ömma omständiga pläckar
i sitt (som vi ofta ser). Det är detta faktum
o. under dom vi skrämt med oss in i gru-
djälken: grandy är i s. bin är till för
detta! Ofta går vi häntom, vi träffas
eller talar med i byggnaden och vi hämm-
mer direkt olika prestationer s. "vi

③

"fristna" har återkomm mit Vi
är så som vi ordnar att vi inte här
är Gud i liv och döden. Nu en sådan
läger äfjär! "Jag arbeta mig dit. Jag
finer i de bokar i dig. Ber om dig
i live. Jösser utan förr till mig, i
den ristläster, med dinan sän, se
häll in i löka dig!" — Den "är" —
som Gud i en sådan läkami upp-

moen häänder att en matte, den
ej, huvne aldrig stark i välvden
(s. yttre) — Wé viloren mot alla
världens bero stort)

Luther, Sänt Kvar Tabor och Skillemoden
medan konon v. Melanchthon. Till sig
Melanchthon — "Philippus — var tynt
långs föresta humorist, kennis
fikensiv och i spöke; det var en stor
vinst för reformatorerna att hävna bro-
deren. Vidare förfogade Melanchthon
först i Sverige för 1900-talet, framför
på Nordiska förlaget och sedan på Al-
förlagen tillsammans med Sven Åberg.

8

"Det är expedit med
Philippus (= Melanchthon)"
säger
further, "herr är aldrig nådd här
efts här förhörd av Georg i ytter-
ta domen. Det är min ångest; och
jag har hittat en Geestgårt, seango-
det om reformationen nu där
dåna > utan allt grönvinet!"
Men sen kommer ännu hem: "När
Melanchthon ~~ble~~ ^{ble} intervju -
var, bröllop flera år, ble rulen
- där är herr ordnig. Här säuer
såher är i m aldrig näder!

bedriuven en overu-
veld prowijsthet, en beweeg
promeegslecht, j. vilar vo oft
min pro en till verantwoeden ons
en Flamin ~~pro~~ s. en Wits Flam-
heere är iⁿ, herren über tri-
med v. Flam — van den Flam, hen-
min Flam int theeder Flam
Minor missley chouzden Flam

Mä porslin sätter ~~pä fäst~~ (Det är
att vi bor i Mitt i allt som vi v-
lär runt omkring en.

N 1) En flagnin Spiegel, som
levere för Karl XIII:s Tid och fick
smaka löste seglar var thamn,
fear han den farligast frieordiga
tönen när han s i wegger, Det har
det hittat predikatet läges. Vad
utvärde det vermlundianer:
visst är du ingen soten i kold,

Mitt tro kan du upptäcka
allt om din viktigaste vänna!
Mig! Nåll och Åsa givs
och Lotta Salis belöva -
~~(Sv. p. 207:11)~~

Nu läser vi ~~detta~~ texten om iffer (Jen. 8: 8ff.).

~~I för det varit för den svenska texten
det är inte orwellistiskt hämtat från
en engelsk bok? If de flesta vissa
engelska författare har gjort
detta med detta i sitt arbete
är det dock inte riktigt
att det är en engelsk författare
som har gjort detta?~~

A large hand-drawn X is drawn across the page, with a diagonal line extending from its top-left to its bottom-right. This line intersects several lines of cursive handwriting. The visible text includes:
~~Wish I was a pig in the~~
~~minister's study in the~~
~~Ten West Building~~
~~Kentish Town~~
~~Kenilworth~~
~~Carlton~~
~~East York Street~~
~~South Shields~~
~~5 Sevenoaks~~
~~Ricardon in the~~
~~affluent~~

Gud, diktat av min syster Johanna
som sätts in i min brevvänn till Chr. Ulrix
i mörkret i ett bokslag med och ur
din beskrivning. Tackar Herr, min
tak har den följt mig och berövats
längst att äta sen som ~~är~~ sedan
jag varit sinnet. Jämför detta sitt
med litterat. På ditt sista häfte
gläder jag mig: Den vet gansj
villan med som man drinzen för mig nu
väligen eller han lägger före hennes
sida ditt namn. Jag tror inte övervinna
denna min aning ej om vi är ~~ungefärlig~~
~~lämplig~~. Se inve för min drögnings
utan förlust och den har ~~berövats~~ ^{allt} sin

U-201 - T 11 S 15 : M. He freder
600 f. W. - if in Gray. Now an he is
high on or over all in the Uplands between Cape
Horn and the Falklands.